

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 1. Vtrum Minister confessionis sit solus sacerdos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

QVÆSTIO VIII.

De Ministro Confessionis.

Circa Articulum I. & II.

DVBIVM I.

Virum Minister Confessionis sit solus Sacerdos?

¹ Error Lutheri,

Caluini,

² Wicleff,

³ Solus Sacerdos est Minister Confessionis.

³ Confessio facta Laico nec sacramentalis est, nec vnquam necessaria,

⁴

⁴ Quæ confessio possit Diacono committi,

NOtandum est: Lutherum articulo 13. inter articulos à Leone X. damnatos, affirmare Papam aut Episcopum non plus posse in Sacramento Penitentia, aut remissione peccatorum, quam mulierem, aut puerum. Idem sequitur ex doctrina Caluini. Fundamentum vtriusque est; quia, vt ipsi putant, Sacramenta non operantur, nisi excitando fidem: atqui verba absolutionis à quocunque recitentur, æquè fidem excitant. Eandem hæresim docuit Ioannes Wicleff, vt testatur Thomas Waldensis, tom. 2. c. 135. Pro veritate: Dico Primò: Fide tenendum est, solum Sacerdotem esse ministrum huius Sacramenti. Patet ex Concilio Lateran. c. 21. & ex Concil. Florentino in instructione Armenorū, & Tridentino sess. 14. cap. 6. & canone 10. Probatur, Quia Matthei 18. solis Apostolis promissa est potestas ligandi & soluendi. Et Ioan. 20. solis illis tradita est eadem potestas; & in illis, solis Episcopis, & Presbyteris, eorum in hoc successoribus, vt notat Hieronymus in c. 16. Matthei, & Concilium Trident. suprâ. Confirmatur; Quia in veteri Testamento iudiciū Lepre solis Sacerdotibus erat commissum: vnde Dominus Lucæ 17. Leprosi ait, *Vt ostenderet se Sacerdotibus.* Idem docent omnes Patres: elegantissimè Chrysost. lib. 3. de Sacerdotio. Ratio præter cæteras est; quia in hoc Sacramento est quoddam Iudiciū: atqui potestas iudicandi nullo modo debuit omnibus committi. Si enim in rebus terrenis non quiuis habet potestatem iudicandi, sed certi quidam à Principe constituti, multò minùs in ijs, quæ ad animæ salutem pertinent.

Dico Secundò: Hinc fit, vt confessio facta Laico, nullo modo sit sacramentalis, nec vnquam fuerit necessaria. Prior pars patet: quia Laicis non est commissa potestas Clauium, sed solis Sacerdotibus. Altera pars probatur: quia nullum extat præceptum, nisi de faciendâ confessione Sacerdoti: ergo quando huic non possumus, non tenemur Laico. Confirmatur: quia necessitas confessionis nascitur ex eo, quòd necessaria sit absolutio, quam Laicus non potest dare.

Dices Primò: Cyprianus epist. 13. concedit vt lapsi in persecutione possint in articulo mortis, si Sacerdos non adfuerit, apud Diaconum exomologesin facere, & manus impositionem in penitentiam accipere. Et Author libri *De falsa & vera Penitentia* cap. 10. *Tanta, inquit, vis est confessionis, vt, si deest Sacerdos, confiteatur proximo.* Et Beda in cap. 5. epistolæ D. Iacobi: *Coequalibus quotidiana & leuis, grauiora verò Sacerdoti pandamus.* Similia habet Glossa in Capit. *Pastoralis*, Tit. de Officio Iudicij ordinarij.

Respondeo: His locis non agitur de confessione Sacramentali; id est, eâ, quæ fit propter absolutionem à peccatis: hoc enim sine confiteri illi, qui non est Sacerdos, est magnum sacrilegium; sed

de ea, quæ fit ob aliam causam. Et Cyprianus quidem agit de confessione, quæ ab agentibus publicam penitentiam fieri solet in eum finem, vt absoluantur ab excommunicatione, & reconcilientur Ecclesiæ; quæ confessio fieri potest Diacono habenti iurisdictionem absoluedi ab excommunicatione, concessam ab Episcopo. Quod autem ad hunc D. Cypriani locum hic annotat Pamelius, fortasse absente Episcopo, & Presbyteris carceribus inclusis, ex priuilegio quodam in necessitate Diaconis concessam fuisse penitentium reconciliationem; sicut à Gregorio Presbyteris concessam legimus Sacramenti Confirmationis administrationem, non est probabile: Tum, quia nemo vnquam de hoc dubitauit, omnes enim Patres clarè docent solis Sacerdotibus potestatem remittendi peccata esse concessam: tum quia Diaconus omnino caret Characterè sacerdotali; vnde est longè maior distantia inter Diaconum & Presbyterum, quam inter Presbyterum & Episcopum. In reliquis testimonijs cõmendatur confessio facta Laico, non vt necessaria, sed tanquam utilis: tum ad excitandum in se dolorem peccatorum; tum ad satisfaciendum per illam verecundiam; tum etiam ad petendum consilium. Ob hanc causam etiam Magister dist. 17. eam laudat; quem sequuntur plerique Doctores. Sed hoc intelligendum quando abest scandalum, & omne aliud periculum, quod ex tali confessione possit nasci.

Dices Secundò: D. Thomas art. 2. ad 1. ait, in necessitate debere penitentem confiteri cui potest.

Respondeo cum Soto; Illud *Debere* non significat præceptum, sed consilium; quod tempore D. Thomæ frequentius erat in vsu. Quòd autem addit D. Thomas *Defectum Sacerdotis tunc à summo Sacerdote suppleri*; intelligi debet suppleri quoad consecutionem remissionis peccatorum, si penitens sit contritus. Alioquin non est probabile, Deum supplere defectum essentialem Sacramenti, vt suprâ dictum est de Baptismo qu. 68. art. 9. dub. 1.

Sed Dubium est, Vtrum, si Laicus tentet absolvere, efficiatur irregularis?

Respondeo: Non fieri irregularem, quidquid dicat Sotus, & alij quidam. Ita Siluester Verbo *Confessio* 1. in principio. Ratio est: Quia nemo incurrit penam irregularitatis, nisi expressum hoc sit in iure; vt patet Capit. *Is quis*; de Sententia excommunicationis in 6.

Sed inquit Sotus; Capitulo *Si quis*; de Clerico non ordinato, imponitur pena irregularitatis solemniter baptizanti, aut aliquod officium diuinum exercenti sine debito ordine. Nomine autè *Officij diuini* comprehenduntur omnia Sacramenta.

Respondeo: Nomine *Officij diuini* non intelligi omnia Sacramenta; sed ea, quæ non sunt Sacramenta, tamen Ordinem sacrum requirunt; vt sacrificium Missæ, & solemnis decantatio Euangelij, aut Epistolæ, Benedictio aquæ, Chrysmatis, Templorum. Vnde in Iure *Officium diuinum* distinguuntur contra Sacramenta; vt infrâ dicemus.

DVBIVM

Confessio facta Laico, & in quo cõm-mendatur,

Explicauit D. Thomas.

Laicos tentans absolvere, non fit irregularis.